

крити съ снѣгъ; какъ таинствени сж горитѣ, чиито вѣковни дървеса сж наметнали бѣли кожуси . . . Зимния день разказваше, като презъ сънь: за приближаваща бждна вечерь, за коледаритѣ, за сурваки. . . за всички ония повѣрия, обряди и обичаи, които презъ зимата оживѣватъ бащиното огнище и го правятъ мило и незабравимо . . . Зимния день бѣ вълшебна приказка. Нѣкой я разказва; нѣкой я шепне на ухо . . . И затворниците я слушатъ съ болка и наслада.

Хубава, дивна приказка на зимния день, кога снега се стели бавно и безшумно и небето се тъмнѣе и разстила надъ побѣлѣлата земя, като майчина грижа на спящи рожби.

Павелъ гледаше като вали снѣга; слушаше приказката на